

OMUL DE ZĂPADĂ

„E UN GER ATÎT DE STRAȘNIC, încît îmi trosnește tot trupul, se bucura omul de zăpadă. E drept că vîntul ăsta îți arde sufletul. Și cum se mai zgîiește învăpăiatul ăla de colo ! (Vorbea de soare, care toemai asfințea.) Pe mine să nu mă facă să clipesc, că-mi feresc eu bine cioburile din cap.“

Vezi că, în loc de ochi, omul de zăpadă avea în cap două cioburi mari, în trei colțuri, dintr-un olan de pe acoperiș ; gura îi era alcătuită dintr-o greblă veche, așa că avea și dinți.

Se născuse în țipetele de bucurie ale băieților, venirea lui pe lume fusese sărbătorită în sunetele zurgălăilor și pocnetelor de bice ale săniilor.

Soarele apusese, luna plină răsărise rotundă și mare, limpede și mîndră în aerul albastru.

„Uite-l că se ivește acum din partea astălaltă !“, se minuna omul de zăpadă. Voia să spună cu asta că soarele se arată din nou. „Văd că l-am dezobișnuit să se mai zgîiască așa ! N-are decît să stea agățat acolo și să dea lumină, să mă pot vedea și eu cum sînt. De-aș ști numai cum să fac s-o iau din loc ! Mult mi-ar plăcea să fac puțină mișcare ! Dacă aș putea, m-aș duce acolo, jos, să mă dau pe gheață, cum fac băieții ; numai că nu mă pricep la treaba asta, nu știu cum se patinează.“

— Hai ! Hai ! lătra bătrînul zăvod prins în lanț ; era cam răgușit și nu mai putea rosti bine : „Ham ! Ham !“

Răgușeala i se trăgea încă de pe cînd era cîine de ținut în casă și zăcea tot timpul la căldură, sub vatră.

— Lasă, reluă dulăul, că te-nvață el soarele să alergi ! Am văzut ce-a pățit înaintașul tău de anul trecut și chiar cei dinaintea lui, în alți ani. Hai ! Hai ! S-au dus cu toții...

— Nu te-nțeleg, prietene, răspunse omul de zăpadă. Ala de colo, de sus, să mă-nvețe să alerg ? (Vorbea de lună, pe care el o credea tot soare.) Mai adineauri, când m-am încruntat la el, a șters-o, dar acum văd că a apărut în partea cealaltă.

— Habar n-ai de nimic ! zise dulăul. E drept că abia te-ai înfiripat și că de aceea nu știi nimic. Aia pe care o vezi acum e luna ; ăla de mai înainte a fost soarele ; vine mâine iarăși și te-nvață el cum s-o iei în jos, de-a lungul șanțului. Se schimbă vremea în curînd ; simt asta în laba mea stîngă dindărăt ; mă-nțeapă și mă doare : să știi că se schimbă vremea !

„Nu-l înțeleg, și pace ! își zicea omul de zăpadă. Dar parcă simt ceva neplăcut auzindu-l cum vorbește. Va să zică, ăla care se zgîia așa la mine și a luat-o din loc, soarele, cum îi zice cîinele, nu mi-e prieten.“

— „Hai ! Hai !“ lătră zăvodul, se învîrți de trei ori în jurul cozii și apoi se vîrî în cușca lui, să mai tragă un pui de somn.

Într-adevăr, vremea se schimbă. Către dimineață, se lăsă o ceață deasă și umedă peste întreaga împrejurime ; mai târziu, se stîrni un vînt înghețat ; gerul te strîngea în chingi ; dar cînd se ridică soarele, ce minunăție ! Arborii și tufele se înveșmîntară în chiciură, aducînd a pădure de mărgean, și toate crengile străluceau ca năpădite de flori albe. Rămurelele gingașe, fără număr, care, în timpul verii, sînt tănuite de puzderia de frunze, ieșeau acum la iveală. Totul părea o horbotă strălucitor de albă ; din fiecare rămurea țîșnea o rază orbitoare. Mesteacănul se legăna în vînt ; era plin de viață cum numai vara sînt copacii : era negrăit de frumos ! Și cînd soarele strălucea, ah, cum scliepa și scînteia totul

de parcă s-ar fi presărat praf de diamante peste toate și ar fi licărit peste covorul de zăpadă de pe pământ nestemate mari, sau puteai să-ți închipui că s-au aprins mii și mii de lumînări care ardeau cu o flacără mai albă decît zăpada însăși !

— E minunat ! se bucură o tînră fată care, însoțită de un tînr, intrase în grădină.

Se opriseră amîndoi în apropierea omului de zăpadă și se desfătau la vederea arborilor sclipitori.

— O priveliște mai frumoasă ca asta nu se poate dăru-i vara ! grăi fata și ochii îi luceau.

— Și nici un voinic ca ăsta de-aici ! răspunse tînrul, arătînd spre omul de zăpadă. E strașnic !

Fata rîse, făcu omului de zăpadă un semn și se porni să se joace cu prietenul ei, făcînd să trosnească și să șuiere zăpada sub pașii lor, de parcă ar fi călcat pe coji de nuci.

— Cine erau ăștia doi ? îl întrebă omul de zăpadă pe dulău după ce tinerii plecară. Ești de mai multă vreme în curtea asta ; îi știi ?

— Cum să nu ! răspunse cîinele. Ea m-a mîngîiat pe blană și el mi-a aruncat un os. Pe ăștia doi nu-i mușc !

— Dar oare ce înfățișează ei ? dori să știe mai departe omul de zăpadă.

— Niște îndrăgostiți, răspunse zăvodul. O să se mute și ei într-o cușcă și o să roadă împreună oase. Hai ! Hai !

— Te pomenești că or fi niște făpturi ca tine și ca mine ! se miră omul de zăpadă.

— Nu, ei fac parte dintre stăpîni, îl lămurii cîinele. Firește, cînd de-abia ieri ai venit pe lume, nu prea știi mare lucru. Văd asta în tine. Pe cînd eu, deh, am și vîrsta și experiența necesară ; îi cunosc pe toți de-aici din casă și am mai apucat și o vreme cînd nu stăteam așa în frig și legat în lanț. Hai ! Hai !

— Frigul e minunat ! găsi omul de zăpadă. Povestește, povestește-mi mai departe ! Numai nu tot zăngăni din lanț, că-mi trosnește tot trupul !

— Hai ! Hai ! lătră dulăul. Eram un pui atît de mic, mic şi drăgălaş, ziceau ei ; pe atunci mă ghemuiam colo sus, în casa boierească, într-un jilţ acoperit cu pluş, sau mă răsfaţam în poala stăpînei ; mă pupau în bot, îmi ştergeau lăbuţele cu batista brodată şi îmi ziceau : „Bubi, dragă Bubi, dulce Bubi !“ Dar, după un timp, mă făcusem prea mare pentru a mă mai ţine sus, aşa că m-au dăruit portăresei. Am ajuns în locuinţa de la subsol. Poţi privi înlăuntrul ei chiar de acolo de unde te afli ; poţi vedea şi odaia în care fusesem boier, căci asta am fost în ochii portăresei. E drept că locul era mai strîmt decît odăile de sus, dar era mai tihnit, copiii nu mă tot tîrau şi smuceau întruna, cum făceau ai de sus. Căpătam hrană la fel de bună ca înainte, ba chiar mai bună. Îmi aveam perna mea şi era acolo şi o sobă ; pe-o vreme ca asta e tot ce poate fi mai frumos pe lume ! Mă furisam sub sobă şi mă cuibăream acolo după plac. Ah, mai visez şi acum soba aia ! Hai ! Hai !

— Să fie oare o sobă chiar atît de frumoasă ? întrebă omul de zăpadă. Seamănă cu mine ?

— E tocmai opusul tău ! E ca un corb de neagră şi are un gît lung cu inele de alamă. Mănîncă la lemne de-îţişnesc flăcări din gură. Trebuie să te ţii cît mai aproape de ea, şi dacă te vîri cu totul sub ea, să ştii că e foarte plăcut. Dacă te uiţi pe fereastra aia, o poţi vedea chiar de acolo de unde stai tu.

Şi omul de zăpadă se uită într-acolo şi zări o namilă lucioasă, cu gît lung şi cercuri de alamă, pe care o lumina de jos focul. Un simţămînt ciudat îl încercă pe omul de zăpadă, o nelinişte pe care nici el n-o înţelegea şi nici n-o putea ţilcui ; o nelinişte pe care o cunosc însă toţi oamenii care nu sînt de zăpadă.

— Dar de ce ai părăsit-o ? întrebă omul de zăpadă. Simţea, nu ştiu cum, că soba trebuie să fie de neam femeiesc. Şi nu pricep mai ales de ce ai plecat de-acolo.

— N-aveam încotro, îl lămuri cîinele. M-au dat pe

ușă afară și m-au pus aici în lanț. Îl mușcasem de picior pe boierul cel tânăr fiindcă mi-a luat osul pe care-l ro-deam ; os pentru os, așa cred eu că e drept ! Asta, ei mi-au luat-o în nume de rău și de-atunci m-au pus în lanț și mi-am pierdut și glasul ; auzi și tu ce răgușit sînt : Hai ! Hai ! Nu mai pot vorbi pe limba celorlalți cîini. Hai ! Hai ! Și așa s-a terminat povestea !

Dar omul de zăpadă nu-l mai asculta ; se uita țință prin fereastra de la subsol în locuința portăresei, unde, în mijlocul odăii, stătea pe cele patru picioare de fier soba, care părea să fie de înălțimea omului de zăpadă.

„Cît de ciudat trosnește totul în mine ! gîndi el. N-am să pot oare niciodată pătrunde acolo înăuntru ? E o dorință cît se poate de nevinovată și doar toate dorințele noastre nevinovate se împlinesc ! Trebuie să intru în odaia de colo, să mă reazăm de sobă, chiar de-ar fi să sparg geamul și să intru pe fereastră !“

— N-ajungi tu acolo, înăuntru, cît e lumea ! vorbi cîinele. Și dacă te apropii cumva de sobă, apoi te-ai dus ! Hai ! Hai !

— Cred că m-am dus și așa ! răspunse omul de zăpadă. Parcă mă prăbușesc.

Omul de zăpadă stătu toată ziua cu privirile ațintite, prin fereastră, în încăperea de la subsol ; soba răspîndea o lumină blîndă, nici ca a lunii, nici ca a soarelui ; nu, doar atît cît poate lumina o sobă dacă are ce mistui. De cîte ori se deschidea ușa odăii, soba își scotea limba de foc — asta era obiceiul ei ; atunci văpaia se încingea roșie, luminînd fața albă a omului de zăpadă, împurpurîndu-i întreaga făptură !

— Nu mai pot ! zicea el. Ce bine-i stă sobei cînd scoate așa limba la mine !

Noaptea era lungă ; dar omului de zăpadă nu i se părea tot așa ; stătea acolo, cufundat în frumoasele lui gînduri care, de atîta ger și frămîntare, înghețau de trosneau.

Dimineața, geamurile locuinței de la subsol fură acoperite de cele mai minunate flori de gheață din câte și-ar fi dorit vreodată omul de zăpadă, numai că ele îl împiedicară să mai vadă soba pe care și-o închipuia ca pe-o făptură femeiască încântătoare. În jurul lui totul începuse să trosnească și să pîrîie ; era un ger cumplit, din acelea care fac bucuria unui om de zăpadă. Al nostru însă nu se bucura — cum ar fi putut să se simtă fericit, cînd el suferea din pricina sobei ?

— Asta-i o boală grea pentru un om de zăpadă, zise cîinele. Am suferit și eu de ea, dar m-am vindecat. Hai ! Hai ! lătră el și urmă : Se schimbă vremea !

Vremea se schimbă într-adevăr ; sosise dezghețul. Moina creștea ; omul de zăpadă scădea. Nu spunea nimic, nu se văita și tocmai asta era nenorocirea.

Într-o dimineață se prăbuși cu totul. Și iată, în locul unde stătuse el, se iți ceva care aducea a coadă de mătura : slujise de sprijin copiilor care ridicaseră omul de zăpadă.

„Abia acuma înțeleg de ce se sfîrșea el atît de dorul sobei ! își zise cîinele. Uite aici un fier de curățat sobe, pe care omul de zăpadă îl avea înfipt în trupul lui ! Asta-i ceea ce-l scurma, dar acuma i-a trecut. Hai ! Hai !“

Puțin după aceea trecu și iarna...

„Hai ! Hai !“ lătra dulăul cel răgușit, iar fetele din casă cîntau :

„Salcie, scoate-ți mănușa de lînă,

Tu, asprișoară, ieși din țărînă !

Cucule, cîntă ! Și tu, ciocîrlie !

Căci primăvara-i gata să vie.

«Cucu» și-apoi «cip-cirip» cînt și eu,

Soare iubit, dă-ne raze mereu !“

Și nimeni nu se mai gîndea la omul de zăpadă.